

kan være forskellige Meninger om, hvad der i saa Henseende skal gøres, men jeg mener ikke, at det ærede Medlem er saaledes inde i denne Sag, og har saaledes undersøgt alle vedkommende Forhold, at han er i Stand til at bedømme, hvorvidt vi have vist Humanitet eller ikke. Naar det ærede Medlem retter det Spørgsmaal til mig, om vi have undersøgt Sagerne omhyggeligt, om vi have taget Ansøgningerne frem, saa maa det være mig tilladt at sige til det ærede Medlem: Forholdet er ikke det, at vi have taget Ansøgningerne frem saaledes, som man tager en Ting frem for at se efter et eller andet lejlighedsvis, men Forholdet er det, at vi have gennemgaaet den hele Bunke af Ansøgninger, have gennemgaaet enhver Ansøgning med dertil hørende Bilag, undersøgt hver enkelt med Opmærksomhed og gennemgaaet gentagne Gange alle de Ansøgninger, hvor der kunde være Tale om Tvivl og om at se Sagen i forskellige Belysninger, og saaledes, at vi endog have gennemgaaet dem, om hvem der var mest Tvivl, i Fællesskab og undersøgt alle de paagældende Forhold paa det nøjagtigste. Jeg tror ikke, at man kan bestynde Udvalget for, at det er gaaet til, at bearbejde Sagerne letfindigt, om end der kan være forskellige Meninger om, hvorvidt det er rigtigt, hvad der er kommet ud af Arbejdet. Jeg ved godt, at det ærede Medlem brugte ikke Ordet „letfindigt“, men han talte om, hvorvidt vi virkelig havde undersøgt Sagerne. — Saa blev der derefter rettet Spørgsmaal til mig om en hel Del af de Numre, der er Tale om. Der kunde nu, naar man paa den Maade vilde gennemgaa det hele Materiale, rettes Spørgsmaal til mig om adskillig flere, thi det er ikke de eneste af de Ansøgere, som vi have foreslaaet at bevilge Indfødsret, som ikke have været her i 12 Aar. Jeg kunde supplere Listen for det ærede Medlem paa følgende Maade: Nr. 40 har været her i 8 Aar, Nr. 69 ligeledes i 8 Aar — han er imidlertid, hvis jeg ikke husker fejl, Sønderjyde — Nr. 85 har været her i 10 Aar, Nr. 256—58 i 9 Aar, Nr. 276 i 11 Aar, Nr. 330 i 10 Aar, Nr. 364—66 have kun været her i 3 Aar, og foruden disse er der en Del Sønderjyder, som have været her i kortere Tid end 12 Aar. Det vil deraf ses, at Meningen ikke er den, at vi have fastsat

12 Aar som en ufravigelig Grænse, men at Meningen er den, at naar vi ved at undersøge hver enkelt af Ansøgningerne, ved at gennemgaa alle de foreliggende Oplysninger — om disse Oplysninger ikke ere nøjagtige, er det Ansøgnernes egen Skyld —, ere komne til det Resultat, at her bør Reglen ikke anvendes, saa er den heller ikke bleven anvendt. — Det samme gælder om den anden Regel, at man ikke har villet tage dem, som staa paa Grænsen af Fattigvæsenet. Dgsaa der er der to, saaledes som det ærede Medlem fra Kjøbenhavn oplyste, som vi have ment at burde tage med. Jeg skal først svare med Hensyn til disse to, men der maa jeg have Lov at se de enkelte Numre efter, da jeg ikke kan huske paa staaende Fod alle de 389 Numre, som det drejer sig om. Naar vi have indstillet Nr. 316 til at saa Indfødsret, er det, saaledes som det er oplyst i Betænkningen, fordi det er 14 Aar, siden han modtog Fattighjælp. Det er altsaa i god Overensstemmelse med det, der er udtalet i Betænkningen, at den vedkommende Ansøger maa i en Række — og vi henviser da til 12 Aar — have bevaret en forholdsvis selvstændig økonomisk Stilling. Tager jeg derefter det andet Eksempel, nemlig Nr. 104, kan jeg ikke af Bilagene klart se, hvad det er, der har bevæget Udvalget til at gøre sin Indstilling. Det er imidlertid Undersøgelsen af hans Forhold i det hele. Det har nemlig vist sig ved den nærmere Undersøgelse af hans Forhold, at med den Fattighjælp, som hans Hustru har modtaget, forholder det sig saaledes, at denne Mand, som i en Række hæderlig har ernæret sig og sin Hustru, skønt altid under trange Kaar, blev for nogle Aar siden, fordi Hustruen blev uheldbædelig syg, nødt til at finde sig i, at hun rejste over til Sønnen paa Bornholm, som tilføds at ernære hende. Sønnen formaaede alligevel i Længden ikke dette, men blev nødt til at søge Fattighjælp til Moderen, medens Faderen vedblivende ernærede sig selv. Dette have vi ment, er et Forhold af den Bestaaenhed, at vi over for den paagældende Mand, der er 70 Aar gammel, ikke have villet tage denne Fattighjælp med i Betragtning, men indstille ham til at saa Indfødsret til Trods for den nyde Fattigunderstøttelse. Det er altsaa af humane Grunde, at vi have ment,